

[Poul Sørensen.]

påkaldt vor interesse for, at man nu snart får skilt disse to områder administrativt, så at den neutrale arbejdsløshedskasse med dens goder — og det er en nødvendighed for vort samfund at opretholde den — kommer til at stå alene og ikke indfiltres i tildragelser som dem, vi her har været vidne til.

Jeg vil atter understrege, at vor hensigt ikke er at diskutere — for det mener vi ikke vi får noget ud af — hvorvidt man efter denne eller hin bestemmelse i bestående love kan hindre overgreb og misgreb af den art, som her har fundet sted, men det er vor hensigt at skabe en lovgivning, som klart og tydeligt siger, hvorledes individets ret er i vort samfund, og hvorledes organisationernes magtbeføjelser overfor individet skal tilrettelægges.

Carl P. Jensen: Det forekommer mig, at den opmærksomhed, man fra venstres og konservatives side viser handels- og kontorfunktionærernes organisation, efterhånden virker lidt anmassende, ikke mindst på baggrund af, at man ganske savner et tilsvarende initiativ, når det gælder organisationsproblemet indenfor andre samfundsgrupper. Når det i det foreliggende forslag til beslutning hedder, at man skal skaffe sikkerhed for, at de i stat og kommune ansatte personer ikke udsættes for organisationstvang, forstår jeg meget vel dette ordvalg. Disse ord er sikkert valgt med megen omhu, fordi man herved mener, at man har sikret sig, at man udelukkende skal tale om dette problem, Handels- og Kontorfunktionærernes Forbund, og ikke noget andet. Det er denne affattelse, forslagsstillerne har givet forslaget, fordi man gerne vil begrænse hele problemet til dette område og ikke komme ind på andre organisationsområder, som er hellige og ukrænkelige. Vi er helt opmærksomme på, at her står udtrykket „personer“ i realiteten for „handels- og kontorfunktionærer“. Vi forstår meget vel, at den ærede ordfører for forslagsstillerne (Poul Sørensen) siger, at man iøvrigt ikke ønsker at diskutere problemet, men bare vil lægge det frem her på tingets bord.

Når jeg siger, at det går på handels- og kontorfunktionærerne alene, så gør jeg

det, fordi det stort set er den eneste lønmodtagergruppe, der endnu ikke har nået den organisationsprocent, der ville have gjort det foreliggende spørgsmål ganske overflødigt. Det, jeg her siger, er ikke en formodning, der står for egen regning; det fremgår klart af den skriftlige fremsættelse, men også af det spørgsmål, det ærede medlem hr. Fanger stillede her i det høje ting den 8. februar. Adressen er som sagt ganske klar. Det eneste, man har i tankerne, er, som det også er blevet nævnt gentagne gange af det ærede medlem hr. Poul Sørensen, handels- og kontorfunktionærerne, nærmere betegnet den ængstelse, man nærer, fordi man skønner, at denne organisation efterhånden har fået overbevist en betydelig del af denne funktionærgruppe om, at det er den, der varetager deres interesser bedst, og at denne gruppe lønmodtagere ikke kan nære tillid til noget som helst andet.

Jeg vil gerne have lov til at gøre et par korrigerende bemærkninger til de udtalelser, som det ærede medlem hr. Fanger fremsatte i spørgetiden den 8. februar. Det ærede medlem citerede her et brev fra handels- og kontorfunktionærernes stedlige afdeling i Aarhus, som det fremgår af sp. 2609. Jeg vil gerne gøre et par bemærkninger om dette brev. Jeg vil for en ordens skyld understrege, at jeg ikke har haft den opfattelse, at det ærede medlem hr. Fanger bevidst undlod at angive datoen for denne skrivelse, men havde det ærede medlem gjort dette — og det er vistnok en almindelig regel, at det bør man gøre — ville det formentlig have klaret begreberne lidt. Derfor vil jeg gerne have lov til at råde bod på denne forglemmelse. Det brev, der blev citeret, var dateret den 29. september 1955, men den, der nu senere læser folketingets forhandlinger fra den 8. februar, kan få den opfattelse, at den famøse opsigelse i Aarhus fandt sted i umiddelbar tilslutning til dette brev. Af den rede-gørelse, H. og K. har udsendt i sagen, fremgår det imidlertid, at fru Hansen, der havde været beskæftiget ved Aarhus kommune fra den 15. april 1955, ikke reagerede på dette brev, der som nævnt var fremsendt den 29. september, før man nåede den 31. oktober, d. v. s. mere end en måned efter, og først med dette brev af 31. oktober